

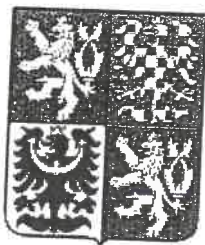
Vypraveno

dne 18.5.17 30-

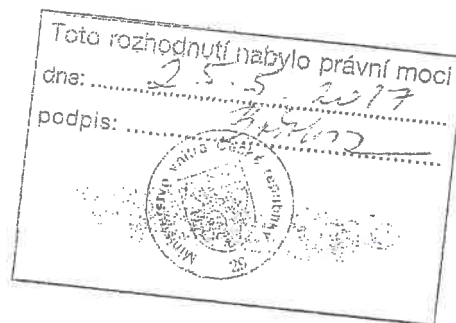
PŘÍLOHA

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1105r



Milan Chovanec
ministr vnitra



Č. j. MV-167874-3/SO-2016

Praha 15-05-2017
Počet listů: 6

Účastník řízení č. 1:

Pan

st. přísl. Syrská arabská republika
bytem: H

Účastnice řízení č. 2:

st. přísl. Syrská arabská republika
bytem

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po předchozím projednání v rozkladové komisi ministra vnitra, **rozhodl o rozkladu**, který podal pan [redacted] a to i za nezl. dceru [redacted].

[redacted] a oba st. přísl. Syrská arabská republika a oba bytem [redacted] (dále také jen „účastníci řízení“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 11. 2016, č. j. VS-432/835.3/2-1998, jímž byla podle § 51 odst. 3 správního řádu a v souladu s § 13 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), zamítnuta jejich společná žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „společná žádost“),

takto:

rozklad účastníků řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2016, č. j. VS-432/835.3/2-1998, se podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu

zamítá.

ODŮVODNĚNÍ

Dne 15. 6. 2015 podal účastník řízení prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 společnou žádost, která byla postoupena správnímu orgánu I. stupně dne 1. 7. 2015, a do níž zahrnul se souhlasem matky i nezl. dceru, pro kterou požádal o prominutí nesplnění

zákonné podmínky doby trvalého pobytu na území České republiky před podáním žádosti, stanovené v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky (nezl. dcera se narodila na území České republiky). Manželka účastníka řízení, st. přísl. Syrská arabská republika, o státní občanství České republiky nežádá, stejně jako dva synové, nar. ..., st. přísl. Syrská arabská republika, kteří v době podání společné žádosti žili s účastníky řízení v jedné domácnosti.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si správní orgán I. stupně vyžádal stanoviska Police České republiky a zpravodajských služeb České republiky (dále jen „bezpečnostní sbor“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že účastník řízení ohrožuje bezpečnost státu. S odkazem na § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky tak nebylo možné žádosti vyhovět. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně již neprováděl v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu další dokazování za účelem ověření integrace účastníka řízení do české společnosti a splnění ostatních zákonných podmínek nezbytných pro udělení státního občanství České republiky či jejich prominutí. S odkazem na § 140 odst. 7 správního řádu rozhodl o zamítnutí společné žádosti účastníků řízení z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezval účastník řízení dne 6. 12. 2016 a prostřednictvím provozovatele poštovních služeb podal dne 14. 12. 2016 proti němu včasný rozklad, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 16. 12. 2016. V něm účastník řízení upozorňuje, že považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nedůvodné. V České republice žije mnoho let, plně se integroval do společnosti, má zde rodinu a děti. Nedopustil se jiného střetu se zákonem, nikdy nenarušoval veřejný pořádek, nic z jeho života nenasvědčuje tomu, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Účastník řízení se ohrazuje proti odůvodnění rozhodnutí, neboť si není vědom jakéhokoliv protiprávního či nevhodného jednání, které by zavdávalo podezření, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Napadené rozhodnutí se citelně dotýká rodiny účastníka řízení. Účastník řízení navrhuje, aby správní orgán v rámci autoremedury napadené rozhodnutí zrušil a aby účastníkovi řízení a jeho dceři bylo uděleno státní občanství České republiky, eventuálně navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil a aby věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise.

K námitkám uvedeným v rozkladu ministr vnitra sděluje, že podle § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, nelze státní občanství České republiky udělit účastníkovi řízení, který ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Podle § 51 odst. 3 správního řádu, je-li zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Z hlediska zásad procesní efektivity a hospodárnosti správního procesu zůstává provádění dalších důkazů (zde ověření integrace účastníků řízení do české společnosti a splnění ostatních zákonných podmínek stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, případné prominutí nesplněné podmínky u nezl. účastnice řízení) nadbytečné, jakmile byl již v dosavadním dokazování nade vší pochybnost prokázán relevantní důkaz o nemožnosti vyhovět žádosti účastníků řízení.

S ohledem na námitky uváděné účastníkem řízení v podaném rozkladu, považuje ministr vnitra za potřebné se v posuzovaném případě zabývat podrobněji následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Zmiňovaný bezpečnostní sbor svá stanoviska vyhotovuje v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzuje, zda z hlediska jeho poznatků může být účastník řízení tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství České republiky. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčený bezpečnostní sbor k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků dospěje. Každé takové negativní stanovisko je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou účastníka řízení je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. Důvodem pro zamítnutí společné žádosti bylo stanovisko bezpečnostního sboru, které je správní orgán I. stupně povinen si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky vyžádat, obsahující informaci, podle níž dospělý účastník řízení ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska, pokud obsahují utajované informace, nestávají součástí spisu, a proto bylo v odůvodnění zamítavého rozhodnutí, v souladu s tímto ustanovením, pouze uvedeno, že k zamítnutí společné žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Ministr vnitra dále konstatuje, že správní orgán I. stupně je stanovisky bezpečnostního sboru vyžádanými v souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky vázán, a není jakkoliv oprávněn tato stanoviska sám vyhodnocovat a přezkoumávat. Pokud tedy byla ve správním řízení o společné žádosti účastníků řízení doložena stanoviska bezpečnostního sboru podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve kterých je výslovně uvedeno, že dospělý účastník řízení ohrožuje bezpečnost státu, byl jimi správní orgán I. stupně právně vázán a nemohl rozhodnout jinak, než jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně není oprávněn v zamítavém rozhodnutí jakkoliv odůvodňovat, v čem ohrožení bezpečnosti státu spatřuje. V této souvislosti ministr vnitra dále upozorňuje, že v souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se taková stanoviska nestávají součástí státoobčanského spisu, pokud obsahují utajované informace, a není tak možné s nimi účastníka řízení seznámit v intencích příslušných ustanovení správního řádu, která účastníkům řízení přiznávají právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a seznámit se s obsahem spisového materiálu.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, kterým zamítl návrh na zrušení tohoto ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „[...] konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli o občanství sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zpřístupnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti

došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní" (viz bod 61 odůvodnění nálezu).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v ustanovení § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož není na udělení státního občanství České republiky právní nárok. Toto ostatně již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 – 29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, které bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od úpravy v řadě jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro Českou republiku. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko vážit ještě před udělením státního občanství České republiky, a to obzvlášť pečlivě. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí státního orgánu, má dotčený stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené ústavním pořádkem České republiky.

Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ministr vnitra považuje za důležité poukázat rovněž na skutečnost, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 (a ani její protokoly) negarantuje právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí ze dne 12. 1. 1999 ve věci Karassev proti Finsku, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: „~~The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.~~“).

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí si ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od bezpečnostního sboru, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u účastníka řízení trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany účastníka řízení nepominulo. Ministr vnitra proto s ohledem na výše uvedené nemůže souhlasit s námitkou účastníka řízení, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedůvodné. Pro úplnost pak ministr vnitra dodává, že se jednalo o společnou žádost účastníků řízení, bylo tedy nezbytné postupovat v souladu s § 140 odst. 7 správního řádu, podle něhož se ve společné žádosti vydává společné rozhodnutí, a tudíž nebylo možné vyhovět ani žádosti nezl. účastnice řízení.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.



Milan Chovanec

A handwritten signature in black ink, which appears to be "Milan Chovanec". The signature is written in a cursive style with a large, prominent loop at the beginning.

Rozdělovník:

- 1
 2. Ministerstvo vnitra, odbor správní
 3. Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy
-